

עין משפט
נר מצוה

א [מיי] פֿון מהל' אַסורי ציהל ה'נידן:]
ב [מיי] פֿון מהל' אַסורי ציהל ה'ל' גון:]
בש ג מיי פֿון מהל' אַסורי ציהל ה'ל' גון:]
ע ד ה מיי שס הלכה נד:
א ו מיי פֿ"ב מהל' מעטמף משכב ומושכב הלכה א סמנ עשין רמח:
ב ז מיי פֿ"ב מהלכות טומאת מת הלכה א:
ג ח מיי פֿ"ב מהלכות משכב ומושכב הלכה א:
ד ט מיי פֿ"ד מהלכות אנות הטומאה הלכה יב:
ה י מיי שס פֿ"א הלכה יג:
ו כ מיי שס פֿ"א הלכה יד ופֿ"ב מהלכות מטמא מו"מ הלכה א:
ז ל מ מיי שס:
ח ז מיי פֿ"א מהלכות משכב ומושכב הלכה ח:
ט ו מיי פֿ"ז מהל' טומאת צרעת הלכ' א:
י ע מיי פֿ"א מהלכות משכב ומושכב הלכה ח:

תום' הרא"ש

אלא ש"מ עולין ש"מ. וטעמא דרב הונא ברי' דרב יהושע הוי דאצ"ג דספק ספיקא הוא מ"מ אם בעלמא אין עולים הכא הוה לן למיגור אטו בעלמא:

פליק פירקא

מנח"ו ומק"ו לא מטמינן ליה כיון שגורם לאחרים טומאה לעצמו לא כ"ש דאיכא למימר שיער המשתלח ויכתי ולרבא דלית ליה שיער המשתלח יוכיח לעיל בפ' בנות כותים איצטריך לרם הגדה של מצורעת שאינו גורם לה טומאה. ותימא לקמן אמאי צריך קרא לטמא וזכר במגע ומשא גילף מרם הגדה ואי פרכת שכן מטמא באונס א"כ אמאי איצטריך קרא לקמן למעוטי זכר יבש מדיכא תיתי דהוה טמא וי"ל דעיקר טומאה דהאי לא ילפינן מגדה משום דין פירכא אבל כיון שהשזון הכתוב ותימא לקמן ממילא ילפינן מהרדי לטמאות לח ויבש וגדילוי מלחא בעלמא הוא: ותו הא דתנן המפלת כמין תיחיה. תימא מאי ותו היינו קמיימא גופה וי"ל דהוי כמו אלמה תנן וכי"ת ה"י בשמעיקר טהור הא תנן המפלת וכו' א"נ ותו יבש משונה כי האי שנעשה כמין יבחושין או קליפה מנא לן: יבול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמויי אדם לטמויי בגדים. ותימא מי חמירא ממצורע גופיה דלא עבד משכב ומושב אלא לטמויי אוכלין ומשקין כדמוכח בפסחים פרק אלו דברים. ולקמן בפרק בתרא אפרשנו בע"ה. וי"ל דעיקר דינא לא בעי' למילף אלא לטמויי אוכלין ומשקין כעין מצורע אלא כיון דמהך ק"ו מצי למילף נמי אדם ובגדים נקט אדם ובגדים הלכך לא חש לימור מצורע ויזכר שטמא בביאה ואינו עושה משכב ומושב לטמא אדם

לטמא בגדים משום דידע הזכ ולא המצורע ואבן יודע להוכיח שהוא כך

נר:

אלא ש"מ עולין ש"מ. וטעמא דרב הונא צריה דרב יהושע אע"ג דהוי ספק ספקא מ"מ אי בעלמא אין עולין הכא נמי הוה לן למגור אטו בעלמא: **ובן** לאמא ובן לאצ"ה. ימי שמושה ב[א] צימי זיבתה דמאחר ו' ימי נדה כל הימים שתראה אפילו מאה או אלק מקרו ימי זיבתה עד שתספור ו' נקיים:

הדרן עלך בא סימן

דם הנדה. **מנא** הני מיצ"י. לרצא דאמר צפ' בנות כותים (לעיל לה). לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כ"ש ולית ליה דשעיר המשתלח יוכיח הכא לא כריך קרא ומיהו לרס נדה של מצורעת אצטריך שפיר קרא דהדס אינו גורם טומאה ולקמן דמנריך קרא לטומאת וזכו צמגע וצמשא ולא יליף מדס הנדה דהכא משום דליכא למפוך מה לרס הנדה שכן מטמא צאונס ואס תאמר וכיון דלא ילפינן מהכא אמאי אצטריך לקמן קרא למעוטי וזי יבש מהיכא מימי לטמא ויש לומר כיון דהשהו הכתוב דס נדה חוז לטומאה ממילא ילפינן מהדדי גדילוי מילתא בעלמא הוא: **ורן** הא דתנן המפלת ב'. מימה דהיינו ההיא קושאל גופיה וי"ל דה"ק וכי"ת דאין הכי נמי דיבש מעיקרא טהור והתנן המפלת כו' אי נמי י"ל ותו יבש משונה כמין יבחושין או כמין קליפה מנלן:

יבול' תהא אבן מנוגעת ב'. אבן מנוגעת שמתמאה צדיאה כו' וא"ת מת יוכיח שמתמא צדיאה ואינו עושה משכב ומושכ ועוד מצורע גופיה מפרש ר"ת צריש אלו דברים

(פסחים דף סז:)‏ דלא עבד משכב ומושכ אלא לטמא אוכלין ומשקין ויש לומר דמקרא דהכא ממעטינן להו הזכ ולא המצורע ולא המת:
סוף מדוה נמי מטמא באבן מסבא. ואס תאמר כיון דממעטינן מדוה מתיא ^(א) לטמא משכב ומושכ ממעטינן נמי מאנן מסמא דהא מכח משכב ומושכ הוי טומאה לאבן מסמא דכתנן צת"כ מנין לרדות עשר מצעות זו על גב זו ועל גציהן אבן מסמא תלמוד לומר כל המשכב ואור"י דאבן מסמא נפקא לן משום דרשא דלא מטמא אלא אוכלין ומשקין ולהכי איצטריך למעוטי מדוה אף מאנן מסמא שהיא טומאה קלה:

אבן

קרא למעוטי דתניא יכול תהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם בגדים ודין הוא ומה זכ שאינו מטמא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמתמאה בביאה אינו דין שמתמאה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל הזכ הזכ י"לא אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת **הזכ** ולא אבן מנוגעת ה"נ אמר קרא אשר היא יושבת עליו ״היא ולא דמה אי

דם הנדה פרק שביעי נדה

ימי לידסה. כגון ילדה צוזב ופסקה מיד: הכי גרסינן **ראסה שנים**. ראתה שני ימים בשופי בתוך י"א שבין נדה לנדה: **ספק לידה ספק זיבה**. שמא לידה שמא זיבה שמא לא זו ולא זו אס ולד הוא ולא ראתה צפתיתת הקצר הרי היא לידה ולא זיבה ואס ואינו ולד וראתה דס צפתיתת הקצר הרי היא זיבה ואין כאן לידה ואס ולד הוא וראתה דס צלילה הרי זו יולדת צוזב ואס נפתח קצר צלא דס ואינו ולד אין כאן לא זו ולא זו הלכך ספק הוא ונטיל עליה חומר לידה לטמא שזועיים אפילו לא תראה וחומר זיבה שכל זמן שלא תפסוק ו' נקיים לא תטור ומצינא קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן כאל לא לידה ולא זיבה: **וימי לידסה שאין רואה צהן עולין כו'**. ואע"ג דליכא לספוקי ציולדת צוזב ויש כאן לידה וזיבה: **משום דאינא למימר כו'**. אכל אי הוה פשיטא לן דיולדת נקצה היא לא סלקי לה: **ט' ימים טמאין**. תרי מינייהו זיבה וכי ^(א) חזיא טהורין חד מינייהו הוי שימור ושמונה לתשמיש וציוס י"ט הויא תחלת נדה וכן לעולם לא תהא זבה: **ימי שמושה ימי זיבסה**. דמעשרה טמאין הוו ו' נדה וג' זיבה ומעשרה טהורין ו' לספירה וג' לתשמיש הרי ימי שימוש ^(א) א צימי זיבה: **וכן למאה**. טמאין ו' ימי נדה וכולהו ימי זיבה ומאה טהורין ו' לספירה וכולהו לתשמיש וכן לאלף:

הדרן עלך בא סימן

דם הנדה. **והניע**. קר"ק צלע"ו. וממעיינות הזכ הן והוי אכ הטומאה: **וכמה היא שרייף**. דנימא אי הדרכ ככי האי שיעורא לחין ייניהו: **צפושרים מעט לעט**. אכל אי צעי טפי מיס חמים או יותר ממעט לעט יבשין הן: **גב' מנא**

הני מילי. דדס נדה מטמא מגעו ומשאו: **אשכתן לה**. דדוה לח משמע כעין שהא זכ: **יהי**. דס יהיה זובה: **יבש מעיקרו**. כגון הני דתינן: **מין שערה**. אדומה: **עושה משכב**. שהיא משכבו מטמא אדם ולא היא ראשון צמגעו"י אלא אכ הטומאה כמשכב נדה עזמה: **שאינו מטמא צדיאה**. אדם הנכנס עס הזכ צדיא אינו טמא: **אבן המנוגעת**. מטמאה צדיאה אדם הנכנס עמה לצית דכתיב ^(א) והצא אל הבית וגו': **הזכ אשר ישכב עליו הזכ** (ויקרא טו): **היא**. עושה משכבה אכ הטומאה ולא דמה עושה משכבה אכ הטומאה אכל מטמא הוא ^(א) את שתחתיו משום משא להיות ראשון ואף על פי שאין נוגע צו דהא איתקש לנדה והכי נמי תנן צאצות הטומאה (כלים פ"א מ"ג)‏ דדס נדה מטמא צמשא: **אי**

מסורת הש"ס

א) [לעיל לה], ב) עין מהר"מ, ג) [לעיל כב], ד) [עין סה:], ה) לעיל כב:, ו) לעיל לה, ז) י"ל אחיא, ח) [כמעט רש"ש], ט) [ויקרא יד], י) [ד"ה שכן עשה מו"מ ע"ש], כ) שייך לקמן לה.

תורה אור השלם

- והנדה בגדחה והזב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אָשֶׁר יִשָּׁכֵב עִם טֹמְאָה: ויקרא טו לג
- וּאִשָּׁה כִּי תִהְיֶה זָכָה דָּם יִדְּוָה וְכֹה בְּבִשְׂרָהּ שְׁבַעַת יָמִים תִּהְיֶה בְּגִדְתָּהּ וְכָל דְּבַגְּנֶהּ קָה יִטְמָא: עד קְדָרָב: ויקרא טו יט

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' צימי זיבה:
ב) תוס' ד"ה וכן וכו' צימו זיבתה:
ג) ד"ה אף וכו' מתיא מלשטמא משכב ומושכ ממעטינן ליה נמי וכו' וכל ההשכב:

גליון הש"ס

בתנ"י בפשוטין טעל"ע. עין זמנים עט ע"צ תר"ה אף הדוטטו:
רש"י ד"ה היא עושה כו' את שתחתיו משום משא. עי' שבת פג ע"ב צבש"י ד"ה כעט הן:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) רש"י ד"ה ימי שמושה וכו' הכי ימי שמוש מימי זיבה כפ"ל:
ב) תוס' ד"ה וכן למאה וכו' ימי שמושה מימי זיבתה וכו' כפ"ל:

לעזי רש"י

קר"ק. ינע. צואת האף (א) אולי:
רוק סמך).